

end hvad man kunde lære en Papegøje. Og med socialdemokratisk Tankegang specielt i dette Tilfælde maa det dog fornødtigvis stemme at faa skabt Beskæftigelse, at faa truffet Foranstaltninger, der tillader en høj Arbejds løn. Det er blevet paavist Gang paa Gang, hvorledes den høje Cigartold, den virkelig høje beskyttende Cigartold her i Landet for den allervæsentligste Dels Vedkommende, for maaske over de $\frac{4}{5}$'s Vedkommende netop gaar til at holde de danske Cigararbejderes Løn paa et saa meget højere Niveau end det, man har i de konkurrerende Lande. Det viser sig, at selve Beskyttelsen tillader den Højnelse af Lønningsniveauet, som man fra den Side maa attraa. Derfor kan jeg i Modsætning til det ærede 3die Medlem for 4de Kreds ingenlunde føle mig forarget over de Bemærkninger, som den højtærede Statsminister har fremsat overfor „Vorwärts“, at man fra dansk Side daarligt kunde finde sig i at se de danske Arbejderes Lønningsvilkkaar truet med en Konkurrence Syd fra, som hvilede f. Eks. paa et af Valutaen skabt lavere Arbejds lønningsniveau.

Men er der derfor et vist Slægtskab mellem disse to Tankegange, hvoraf den første selvfølgelig staar de Konservatives nærmest, saa er det skæbnsvangert, synes det mig, at man har ladet sig friste af de Radikale i modsat Retning, saa at det, som nu ligger for, er en Henvisning til en Liste, hvor der kun er Tale om meget faa Varer, for hvis Vedkommende Importregulering vilde virke beskyttende — ja, der er enkelte Varer: Porcelæn, Klaviaturinstrumenter, Lamper, Possement o. fl., men i det store og hele er det netop Importartikler af udenlandsk Art og Oprindelse, hvortil der ikke kan præsteres noget tilsvarende her. Det er de Varer, ved hvis Importbegrænsning man formindsker Tælleren i den berømte Brøk uden samtidig at give Nævneren en tilsvarende Bevægelse. Dertil kommer, at det er de store indtægtgivende Varer, hvorfor en Importbegrænsning af dem vil give svigtende Toldindtægter, og det vil da paahvile Ministeriet at paavise, hvilken Erstatning det kan byde os for disse svigtende Statsindtægter.

Her kommer jeg da ganske naturligt til at beklage, at man ikke fra Regeringens eller Socialdemokratiets Side — hvorledes jeg nu skal udtrykke det — har sørget for, at det fra konservativ Side stillede Forslag om *Guldtold* kom til sam-

tidig Prøvelse, thi disse Forslag fortjener, synes det mig, en samlet Behandling. Man kan i Konsekvens af, hvad jeg har udviklet, ikke bestride, at en Guldtold — om Gennemførelsen i Enkeltheder vil der selvfølgelig altid kunne forhandles — vil kunne virke valutagavnende, ikke mindst derigennem, at man forholdsvis hurtigt kunde faa de 40 Mill. Kr. ind, som Staten skylder Nationalbanken paa Grund af dennes Udlæg til Købet af Landmandsbankaktier; hvis disse 40 Mill. Kr. blev betalt Nationalbanken — paa det Vilkaar, at de blev tilintetgjort og ikke igen kom ud i Omsætningen —, vilde der allerede derigennem være vundet meget. Venstres Ordfører i Folketinget, Hr. N. Neergaard, vekslede nogle Bemærkninger med den socialdemokratiske Ordfører om Toldvejen. Jeg mener, at Hr. N. Neergaard i saa Henseende pegede paa Fremtidsmuligheder, som han med Rette sagde, at man fra socialdemokratisk Side ikke burde foragte. Skal der derfor komme noget ud af hele det nuværende Forsøg paa at skabe valutagavnige Foranstaltninger, noget, som vi vil yde vor Medvirkning til — vi ønsker jo i og for sig intet hellere —, kan det saa meget lettere ske derved, at man betræder Toldvejen, som der altsaa herigenem opnaas noget virksomt til Valutaens Stabilisering. Vi har aldrig fra konservativ Side udgivet Guldtoldreformen som et Middel, der kunde tages i Brug ene og alene, som en Foranstaltning, der paa udtømmende Vis vilde bringe vor Valuta til Ro, end sige højne den. Vi er fra vor Side ogsaa sympatisk stemte overfor en Reform af Indtægtsskattelovgivningen, hvorigenem Sparsommelighedsmomentet bliver taget med ind, og saaledes at vi kan komme til, hvad der er det allervigtigste i dansk Økonomi, at faa sat en Spore paa Sparsommeligheden. Vi vil først og fremmest med Glæde hilse enhver Foranstaltning, der positivt og direkte sigter til at bringe Seddelomløbet ned. I saa Henseende maa jeg jo sige, at det i det andet Ting liggende Forslag om en Formueafgift vel turde være det slettest mulige. Det har interesseret mig at se i en Pjece om Valutaspørgsmaalet, som Professor Jens Warming i disse Dage har udgivet, hvorledes han har regnet ud, at en Forbrugs-skat, der anvendes til at forbedre Statens Status, vil forøge Landets Opsparing med 80 pCt. af Skattens Provenu, en proportional Indtægtsskat vil give 60 pCt., men en Skat paa store Formuer, saaledes som foreslaaet fra socialdemokratisk